

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'30.

PEPE EL HUEVERO.

qui li diriam en Pep dels ous. Y ha demostrat ser digne de aquest motiu. En un dia s'ha fet cèlebre. Espanya ignorava que contés ab tant egregi personatge; però en lo moment de caure la seva persona, va alsarse la seva fama. En Pep dels ous es més que un matutero elevat a la última

potencia; es la personificació de un sistema, es la representació de aquest art extraordinari que consisteix en viure y ter viure a molts a espalllas del país, art de trampear y robar a mansalva, no als particulars, sino al govern y a las corporacions, corrompent y comprant ab lo maleix producte del frau, als que més obligats estarian a vigilar y a reprimir semblants excessos.

Si a Espanya hi ha qui s' dedica sistemàticament a falsificar llistas electorals, a amanyar eleccions, a robar investiduras de diputat, ó de regidor... ¿per qué no ha de haverhi també qui las enfili per treure partit del impost dels consums, introduhint fraudulentament las especies subjectas a pago, en connivencia ab tal ó qual empleat, ó de acort ab tal ó qual funcionari?

Aixó es lo que feya en Pep dels ous, desplegant un talent extraordinari, fent gala de una esplendides verdaerament regia. Mirava per ell, es cert; però mirava també molt especialment pels altres; de manera qu' eran molts los empleats que l' adoravan, y molts també 'ls que l' temian, considerantlo com una potencia, porque ell influhia en los nomenclaments y s' pas-ajava en cotxe.

Feya uns divuyt anys que venia exercint l' ofici, y ho tenia tot perfectament organizat. Los Ajuntaments queyan, se surchian, se mudavan: los empleats de consums per la banda del municipi veyan sempre caras novas; pero pèl costat dels matuters, no coneixian altra cara que la de 'n Pep. Ell manava, ell disposava, ell recompensava, millor que l' Ajuntament, los bons serveys dels empleats.

A ser possible fer l' oració per passiva, invertint los termes de la qüestió, hauria sigut del cas demanar que l' Ajuntament tes lo matute, y l' famós Pep dels ous s' encarregués pèl seu compte de l' administració legitima dels consums, tota vegada que tantas y tantas probas havia donat de sos grans coneixements en la materia.

De totes maneres resulta que per cada pesseta que recaudava l' Ajuntament de Madrid, lo cèlebre Pep se ficava un duro a la butxaca.

Figürinse, ab tals condicions, si arribaria a ferse un potentat. Desgraciadament no tot lo que recullia era per ell: l' ofici de matuter obliga a ser espléndit.

No obstant, aquesta mateixa esplendides li ha proporcionat l' orgull de poder dir:

—¿Vos heu fixat en la magnífica carretela que arrastra tal personatge? ¿Heu admirat las ricas joyas que ostenta tal dama de influencia? Donchs jo ho pago tot; tot surt de la meva industria. Lo que l' Estat proporciona legitimament als seus servidors, no arriba de bon tros a lo que jo ilegitimament otorgo als que m' favoreixen. Homes importants de la politica, donas que avuy son galad dels salons aristocráticos, a no ser per mi, se yeurian reduhits a una miljanía molesta, precaria, desesperadora. Jo 'ls proporciono 'l luxo y l' abundancia que 'ls val principalment la influencia de que disfrutan, y ells no han de fer més qu' emplear en favor meu una part de aqueixa influencia. Favor per favor. L' una ma embruta l' altra, y las dos la cara.

Lo poder parlar aixis ha convertit a en Pep en alguna cosa més que un home de importancia; l' ha convertit en la Providencia dels homes públics y de las donas de rango que gastan cent vegadas més de lo que guanyan. Per aixó es que havém dit avants que 'l cèlebre personatge es la personificació de un sistema.

Gracias a la astucia de un notable periodista, regidor de Madrid, lo Sr. Figueroa, en Pep dels ous acaba de ser victima de una engallinada, que l' ha fet caure a la ratera. Uns empleats van fer veure que s' venian, y al efecte de cobrar lo preu dels seus serveys, celebravan sas reunions en una habitació. Lo Sr. Figueroa, desde una estancia inmediata, podia sentir tot lo que deyan.

Lo famós Pep, no s' mossegava la llengua y ho explicava tot ab una ingenuitat encantadora:

—Porto divuyt anys operant a la estació, y quinze 'n fa que traballo pel meu compte: en tot aquest temps he donat als empleats de consums més bitllets de banch que no caben en aquesta sala.

Lo de las llaunas de petróleo sigué un mal negoci; pero ja torno a tenir los ossos a lloch. Precisament dema 'l Consell d' Estat resoldrà aquest assumpto a favor meu.

¿Ab quin aplóm assegura aquestas cosas l' home que t'è diners!

En lo moment en que treya 'ls bitllets de banch pera repartirlos, sortiren del amagatall lo Sr. Figueroa y 'l delegat de policia, y aquella taifa de tunos, agarrotats com uns cristos eran trasladats a la presó.

Va ser un cop de mà mestra. Al dia següent en lo fielato de la estació del Nort, una de las predilectas de 'n Pep, se recaudavan 5,000 pessetas més que 'ls demes dias.

Pero 'l dimars se rebia un telegrama dihent: «Ha sido puesto en libertad Pepe el huevero, mediante una fianza de 30,000 pesetas.»

Dispensin que m' abtinga de comentar las providencias de la justicia histórica. Sols faré observar, que las 30,000 pessetas de la fianza representan lo jornal de sis dias en un sol fielato.

¿Cóm deu riure a horas d' ara en Pep dels ous!

P. K.

A 'l tenim aprobat del tot; ja ha passat tots los requisits: ja es una llei del país. Lo sufragi universal, votat pèl Congrès, revotat pèl Senat, acaba de ser sancionat per la corona.

Després de 15 anys de interrupció, se reanuda la gloriosa Revolució de Setembre. Tots los espanyols tindran dret a intervenir en la gobernació del Estat. Ja no hi haurá la casta dels que votan y la dels que tenen de mirars'ho. La soberania de la nació quedara equitativament repartida entre tots los ciutadans.

S' acosta 'l moment de las grans batallas, batallas pacificas com totes las que s' renyeixen en lo terreno del dret.

Ara no importa sino una cosa: que 'l poble defensi dignament una conquista tant important: que procuri no perdrela per la seva desidia; que s' oposi enérgicament a que ningú la falseji: que la veu del país se deixi sentir y s' fassa respectar.

De aquesta manera la pau y la democracia haurán donat un pas de gegant. De aquesta manera arribarem ab tota felicitat al logro dels nostres desitjos.

En aquesta via, la República es la estació que ve immediatament després de la del sufragi universal.

Varios periódichs ho han dit: en lo primer trimestre del corrent any s' han sacrificat a Barcelona 12,842 caps de bestia més qu' en igual periodo del any anterior; en cambi s' han recaudat 15,093 pessetas menos.

Y a pesar de tot, l' Ajuntament calla com un mort, es a dir, com un bè dels del primer trimestre. Tothom esperava qu' en la sessió del dimars-se 'n diria alguna cosa; y, en efecte: ningú va demanar explicacions y ningú va donarne.

Lo públich murmurava y ab rahó. Sr. Maciá, ja que 'ls seus admiradors varen donarli una serenata ¿vol fer vostè 'l favor de cantar un' aria?

La senyoreta Villacampa, filla del desventurat brigadier republicá, ha resolt invertir la suma que li ha correspost de la suscripció popular, en erigir un sepulcre a son adorat pare.

Enviem un tribut de respecte y admiració a l' amantíssima filla, digna en tots conceptes de la bona memoria que ha deixat en tots los cors republicans lo leal brigadier.

Estém perduts. Aixis al menos ho reconeix *El Diario de Cataluña*, que al parlar de l' última professó de Corpus, diu lo següent:

«Pero molt més lamentable es indubtablement la falta de respecte ab que la multitud contemplava 'l pas de la

professó, ab l'acostumada lletania de blasfèmies, ab gat-zara de mal gèneru, casi tot lo món ab lo cap cubert, descubrintse a penas è inclinante lleugerament y com ab repugnancia, al passar la custodia.»

«No es veritat que la única manera d'evitar que *El Diario de Cataluña* y altres personas devotas passin un mal rato, seria privar de que las professons anessin pel carré?»

Un republicà de gran figura, ha sintetisat la situació política ab lo següent dilema:

«Si 'ls liberals continúan en lo poder, liberals y democratas se coaligarán en favor de la regencia; pero si venen los conservadors, los democratas y liberals se coaligarán contra la regencia.»

Ara qui haja de triar, que trihi.

Un metje ha donat a n' en Bismarck dos anys de temps per tornarse boig.

Vels'hi aquí al colós d'Europa, al geni dels nostres temps, caygut y amenassat per la ciencia oficial de anar a acabar los seus dias en un manicomi.

Però en Bismarck no s'adona tant fàcilment. Ara s'presenta diputat; es més que probable que n' sortirà. Per lo tant, ja cal que sos enemichs, per poderosos que sigan se previngan.

Boigs fan bitllas.

Las conservadors han arribat al deliri. Cinch anys de dejuni son prous pera fer desvariejar a un ja tit per més que aquest partit pretenga ser la representació del ordre.

Avuy diuhen los periodichs de D. Antón:

«Nada: un cop aprobats los presupostos, considerarem a las Còrts actuals com facciosas y ns retirarem. Una huelga de conservadors.»

Però hèn mirada la cosa, ells y sols ells tenen la culpa de lo que 'ls passa.

Avuy que per tot arrén hi ha *selfatinchs* y continuan qui 'ls mana filar ab filosa com al temps de la picó? Avuy que 'ls principis liberals y democràtics s' imposan, qui 'ls dona entenen de sustentar principis tant atrassats y fora d' us?

La *huelga* s' imposa, y no tindrán més remey que passar per ella. Però es una *huelga* definitiva, per haverse tancat la fàbrica. Los artícles que aquesta elaborava ja están fora del mercat.

L' Ajuntament de Málaga déu encare la cera dels funerals que va celebrar, poch després de la mort de Alfonso XII.

Es inútil que 'l ceré s' esforzi, apelant als sentiments monàrquichs dels regidors malaguenyos.

Lo que dirán ells:—Aquí no hi ha més cera que la que crema.

Lo Sr. Azcárate, en la reunió dels salmeroniáns, va trobar un simil digne de reproduhirse. Reproduhimlo:

«La disputa entre liberals y conservadors y partidaris del gabinet intermedí, se sembra molt al cas del volco de un carro en que tota la culpa s' dongués al carreter, sent aixís que podria estar en la carretera, en las malas condiciones del vehicul y en la torpesa del conductor.»

«Aquí poden donarse tres cassos, perque la carretera s' troba en estat deplorable y pera compéndreho bastará dir que la carretera es la Constitució de 1876.»

«Lo carro, qu' es l' administració pública, está enterament desballestat y las duas rodas, que son los partits monàrquichs va cada una pel seu costat, l' una a sobre, l' altra a sota...»

«En tot cas, pel dia del volco es precis qu' estigan organissats y units los republicáns.»

Está molt bé.

Procurém estar previnguts. ¡Y sobre tót, no abandoném las xurriacas!

La qüestió política s' presenta baix una forma especialissima. Los liberals y 'ls conservadors aspiran los uns a conservar lo poder, y 'ls altres a obtenirlo pel dia que s' planteji 'l sufragi universal.

Uns y altres fan lo mateix càlcul. Si no dispo del poder, lo sufragi universal será la mèva derrota, la mèva mort, la mèva desaparició de la escena. Perque uns y altres creuhen que 'l país dirá lo qu' ells voldrán que digui.

La nació per ells es com l' idol dels antichs, una massa inerte. Los sacerdots, ó sigan los augurs, se ficavan dintre d' ella, y quan algún fidel anava a consultar al dol, lo sacerdot amagat responia, fent veure qu' era l' idol qui parlava.

Però m' sembra que parteixen de una idea equivocada. La nació no es un idol, la nació no es inerte, la nació si s' proposa bellugarse y fer lo que deu, es capàs y molt capàs, de donar als uns y als altres la gran castanya del sigle.

Aquesta nit lo *Centre Català* dona una vetllada en honor de Apeles Mestres, ab motiu de haver publicat son magnífich poema *Margaridó*.

Després de la vetllada, allà sobre las onze, l' eminent poeta è insigne artista será obsequiat ab una gran sere-

nata, en la qual pendrán part 17 societats corals, baix la direcció del mestre Goula fill.

No fallará aquesta nit un gran concurs davant de la casa número 102 de la Gran-via. LA CAMPANA DE GRACIA s' associa a la mostra de consideració tributada a son antich dibuixant y carinyós amich.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Batea, Reverendo Pep Descarrega, fa honor al seu apellido, perque en realitat s' enjega com una escopeta fluixa de mollas. Desde 'l mitj de una trona *descarrega* contra 'l liberalisme. Desde 'l mitj de una plassa *descarrega* contra l' Alcalde de la població. Uns días després, acut a la Secretaría municipal, y allà *descarrega* contra 'l Secretari: hèn es veritat que aquest va tornarli la pilota, obligantlo a anarse'n de la secretaría ab la boca plena de brumera. Però per formarse una idea de la manía *descarregadora* del capellá Descarrega, basta dir una cosa. Fins en la professó de Corpus, traginant la custodia, murmurava y remugava, hasta l' extrém de que 'l jutje municipal va haver'o de cridar al ordre. A aquests capelláns tant helicosos, se 'ls haurían de retirar las municions. Sense municions no hi hauría *descargas*.

ECOS DE LA CÒRT.

ENTEN quíns lladrúchs?

Venen de Madrid

De moment, se confonen ab la saragata que arman los conservadors emanant lo poder; pero escoltanho ab atenció, s' comprén que aquests lladrúchs no son crits de canovista, sino de gossos legítims y veritables.

Perque es precis que ho sápigam. A Madrid s' está celebrant actualment una exposició de gossos. A la Còrt sempre s' han distingit per la seva elevació de miras.

Al 'l tothom cria gos. Los ministres ne tenen uns de grossos de presa, perque 'ls vigilin la cartera.

Los empleats uns altres, molt lladradors, que guardan la oficina quan ells no hi son, qu' es casi tot lo dia.

Los richs tenen gossos d' adorno y de capritxo. Los pobres, gossos que ab las sèvas habilitats los distreguin y 'ls facilitin qualsevol dia un medi de guanyarse la vida.

Los cassadors, crián llebrers y perdiguers. Los filarmónichs, gossos d' aquests prims, que semblan construbits ab cordas de guitarra.

Los taberners gastan gossos d' aygua. Las senyoras, gossos petits, dócils y amables.

En fi, hasta 'l Congrés ne té dos a la porta. Es veritat que per donarse llustre, 'ls diputats fan corre la veu de que son lleóns; pero no se 'ls escoltin: son gossos més ó menos ben disfressats.

D' aquesta passió pèls gossos ha nascut sens dupte l' idea de la actual exposició.

Diu que la cosa ha resultat brillantissima y solemne. Al acte de la inauguració van assistir ministres, representants del país, alts dignataris...

Y mentres tant, la sessió del Congrés s' havia de suspendre per no haverhi suficient número de diputats.

Es veritat que la elecció no donava lloch a vacilacions; al Congrés què s' hi discutia? ¡Pse! 'ls presupostos.

En cambi, a la Exposició canina s' hi discutia 'l porvenir y 'ls drets individuals dels gossos de bonas casas.

Quan van tirarlos lo menjar, al veure l' afany ab que las bestias se precipitaven sobre 'ls apetitosos trossos de carn y 'ls menuts de gallina, varias senyoras de la aristocracia ploravan d' emoció.

Més haurían plorat alguns mestres d' estudi si haguesen assistit al acte.

Y potser molts d' ells haurían exclamat:—«Quí fos gos... ó gossa!»

L' èxit de la Exposició canina ha sigut més complert que 'l de la de pinturas.

Hasta... ¡segarrínse! hasta en Cánovas hi ha pres part. Pero no fassin suposicions ofensivas. No hi figura personalment.

Hi ha portat lo seu gos, un magnífich animal danés, més tremendo que en Villaverde y de més sanch freda que en Pidal.

No sè si hi haurán mediat influencias, perque se 'm figura que entre 'ls animals deurá passar lo mateix qu' entre las personas; pero 'l certus es que 'l gos danés del senyor Cánovas ha alcansat medalla d' or.

Aquí m' assalta un dupte. ¿Quí se la posará aquesta medalla?

Lo gos, no ho crech probable. ¿La lluhirá 'l seu amo?

Tindría gracia que un dia, en la interminablellista de títuls del mónstruo, hi llegissem aquest final:

«Saballer de tals y tals creus, condecorat ab tals y quals «placas, agraciad ab tants y quants cordons... y premiat ab medalla d' or en la Exposició de gossos.»

Sería un final que verdaderament portaría qua.

¡Quí li hauría de dir a n' en Cánovas, quan no més se feya ab en Romero Robledo, que ab lo temps criaría gos!

Per lo demés, a mí m' ha sorprés molt que a Madrid, ab l' any de celebrar una exposició de bestias, hajan anat a pensar justament ab los gossos.

Lo més indicat, lo més propi per Madrid hauría sigut una exposició de sangoneras.

¡Quíns exemplars més hermosos s' hi haurían pogut exposar!

De fixo qu' en Cánovas també hauría obtingut medalla d' or.

Y tothom hauría dit:—¡La mereix! Sí, senyors. ¡La mereix!

FANTÀSTICH.

BLANCH Y NEGRE.

(DIÀLECH-REVISTA.)

—Y donchs! ¿qué tal senyor Segre?

—Requedebién, senyor Franch.

—Oh! Vosté tot ho veu blanch.

—Y vosté tot ho veu negre.

—Crech que tinch molta rahó: ¿que no observa com aném?

—¡Pero sant cristiá! ¡si estém en la millor situació!

—¿Sí? ... Si no m' ho explica bè, no sé si m' ho farà creure.

—Pues es molt fàcil de veure: desseguit li probaré.

Ja sab que tenim per fi lo sufragi universal,

la pedra fonamental dels drets del home —¿Vol dir?

—Desde ara, la Espanya pot treure lo que li fa nosa,

sense haver de fé altra cosa que aprofitar bè 'l seu vot.

Lo sufragi es la gran clau que 'ns obra amplíssimas vías,

prometentnos brillants días de ditxa, adelanto y pau,

y sabias transformacions, y reformas admirables...

—Y trampas innumerables en época de eleccions.

—Quan hi serém ja ho veurém.

Continuo La campana y contra 'ls xucladors d' Espanya, ha lograt que al fi poguém fé un escarment brillant entre uns quants que 'ns explotavan, apilant or, que robavan a la hisenda nacional.

A l' Habana, a Barcelona, a Madrid; a tot arréu s' alsa unánime una veu,

un crit general que atrona. Tothom demana ab deliri llenya contra 'ls criminals,

y que tots, los richs y 'ls alts, vajan a pará a presiri.

La nació espera ab anhel un càstich com una casa...

—Si, pero aixó son brams d' asa y no pujarán al cel.

—Pues jo confio que sí.

Entre tant, lo gran Peral, ab aplauso universal, ha probat lo submarí.

Desde avuy ¡ay del que cayga en guerra ab los espanyols!

Ab dos submaríns tan solés, nos farem amos del ayga.

Lo barco-peix 'ns ha dat del mar la soberanía...

—¿Vol dir que quan sigui 'l dia no 'l trobarem rovellat?

—Ja 'l pintarán ab freqüencia.

Apart d' aixó, la política deixa la forma raquítica de la propia conveniencia.

Tot aquell ressentiment entre en Martos y en Sagasta y la oposició nefasta que 'n Gamazo estava fent, gracias a las conferencias que ara poch s' han celebrat, sembla que s' han transformat en dolsas inteligencias.

Tots los caps-padres s' humillan y, ajuntats, trassan nous plans...

—¿Concili de rabadáns?

¡Pobras ovellas! Perillan.

—Digui, donchs, que per vosté tot es fals: lo submarí, la lley del sufragi... en fi,

¿en qué creu, pues?—Pues en ré.

Fer castells sobre la sorra que han de caure al millor dia, me sembra una tontería.

—Sent aixís... deixémo corre.

—Pássiho bè, donchs, senyor Segre.

—Estigui bo, senyor Franch.

—Seguéixiho mirant tot blanch.

—Y vosté míriho tot negre.

C. GOMÀ.

LA QÜESTIÓ OBRERA.

l' hora en qu' escribim aquestas ratllas no està encare resolta la *huelga* dels tranvías. Y la diferencia entre 'ls *huelguistas* y l' empresa es ben petita. Uns y altres admeten las 12 horas de jornal: lo punt de la dificultat estriba en concordar si han de ser dos ó tres los dias de festa al més que s' concedeixen als treballadors.

Per una cosa tan petita, hi ha centenars d' homes en vaga. De tots modos, sembla que l' *inglés* hauría de ser una mica condescendent. A Londres los diumenjes no treballa ningú. ¿Per qué l' *inglés* ha de ser a Espanya més espanyol que 'ls espanyols? Dich aixó tota vegada que la empresa de las jardineras catalanas, ab tot y ser de creació recient, tè als seus treballadors en condicions més huma-

ser una mica condescendent. A Londres los diumenjes no treballa ningú. ¿Per qué l' *inglés* ha de ser a Espanya més espanyol que 'ls espanyols? Dich aixó tota vegada que la empresa de las jardineras catalanas, ab tot y ser de creació recient, tè als seus treballadors en condicions més huma-

mas que la inglesa, y aixó que aquesta monopolisa una de las millors línies d' Europa, realisant beneficis colossals. Pero ¡qué s' hi farà! Si la empresa del tranvia acostuma a tractar mal fins al públich que li dona vida, ¿qué no farà ab los seus empleats?

Los obrers de Sampedor continúan parats. La seva situació es angustiosíssima.

Pero aixís y tot se véu mitigada en part, per l' esperit de fraternitat dels seus companys de treball. Lo dia de Corpus sortí de Manresa un verdader convoy de treballadors, portant comestibles als seus germans de Sampedor. May s' havia vist un espectacle com aquell. Semblava un exercit acudint en ausili de un altre exercit sitiát. Y aixís es en efecte. Los treballadors de Sampedor se trobaran sitiats per la fam y la miseria.

Tenim cartas que ns explican extensament actes conmovedors que allí ocorregueren; pero ns falta espay pera transcriur-les.

Consti, no obstant, que ls sempedorencs, en mitj de la desesperada situació que atravessan, han donat probas de una gran cordura, de una paciència exemplar, de un notable esperit de resignació.

Y no hi haurá una autoritat piadosa que busqui 'ls medis de avenensa desitjats entre 's fabricants y 's operaris? No s' trobará un art itre perque aquests alcansin una petita millora que 'ls permeti subsistir quan menos? Ha de ser Sampedor diferent de otras poblacions industrials de Catalunya?

A Fransa ho entenen.

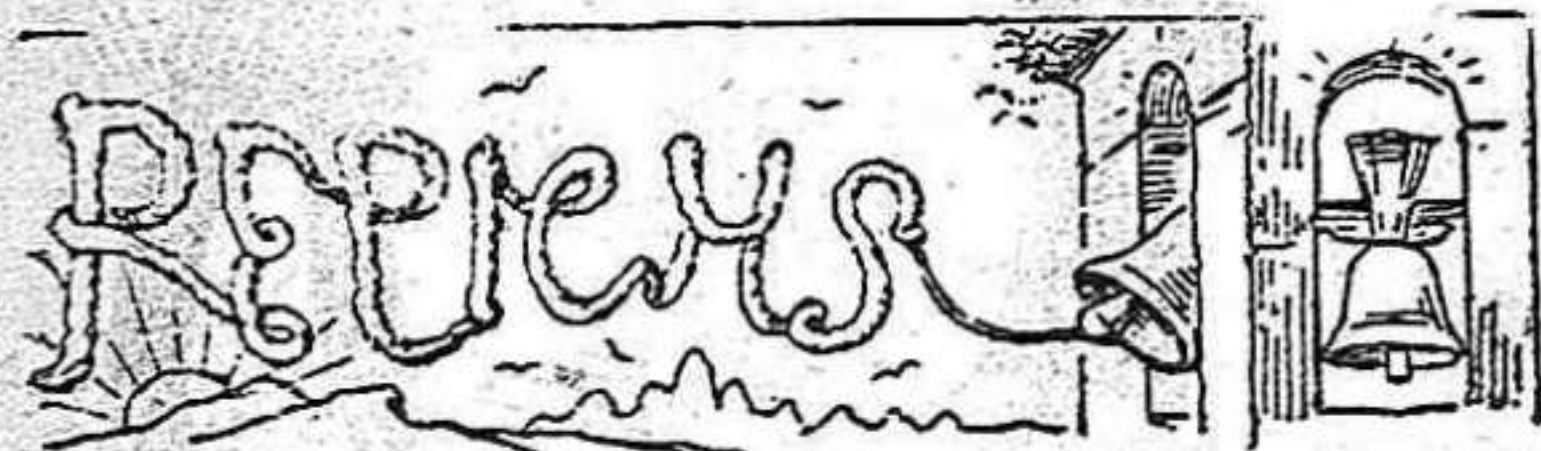
Considerant lo delicada qu' es tota intervenció del Estat en las qüestions del treball, ja que moltes vegadas las midas que s' prenen ab lo desitj de favorir al treballador, poden redundar en son perjudici, lo ministre d' Estat ha dirigit una circular als representants de la República al extranger invitantlos a presentar antes del 1.º de Setembre próxim una memoria ab datos precisos sobre la condició dels treballadors en tots los païssos industrials.

De aquesta manera s' coneixerán ab exactitut los termes del problema, y si una mida s' ha de pendre, s' pendrà en la seguretat de qu' en últim terme no ha de perjudicar a la producció y al treball de la Fransa republicana, sentos víctimas del extranger.

Aixó es més práctic, més prudent y més beneficiós que 'ls deliris del emperador de Alemania y las utópicas pretensions de algunas escolas, que mirant un ideal impossible, s' estrellan sempre contra las asperras de la realitat.

La República francesa, interessantse per la sort dels treballadors, comensa per hont deuen comensarse totas las cosas: pel principi.

P. DEL O.

Madrid s' ha celebrat una exposició de gossos.

Y cosa singular! Lo premi ofert per la reyna regent, l' ha guanyat un preciós gos de cassa, navarro, propietat del president del cassino republica, Sr. Zuazo.

Ja m' sembla que sento als conservadors:

—Senyors, mirin si n' estém de perduts, que hasta 'ls premis de la reyna se 'ls emportan los gossos dels republicans.

—Pero han de advertir una cosa: que aquests gossos son de cassa. Si fossen falders, no 'ls guanyarian.

Dos boulangéristas dels més calents, al veure que ab lo general del plumero no podian fer carrera, han anat a oferirse al príncep Napoleón.

Aixís m' agradan los homes: las cosas claras. La República no usa moneda falsa; que s' dediquin a fer passar napoleóns.

Pero no passarán: se 'ls veu lo llautó.

En Romero Robledo esta encatarinat en fundar un partit nou y va buscant confreres. Aquest partit no será demócrata ni conservador: se titulara partit del *entre-mitj*.

Y es fama que D. Cristino Martos vá dirli:—Conti ab lo meu duro.

L' entre-mitj... lo duro... Pero senyors ¿y la decencia?

Un periódich monárquich, parlant de la reyna y de la infanta que contemplavan la professó de Corpus celebrada a Madrid, desde 'ls balcons del ministeri de la Governació:

«La reyna y la infanta llevaban sencillos trajes, que sentaban muy bien con la tradicional y flamenca mantilla blanca, que constituía el tocado de ambas.»

¡Ay Señor, quins monárquichs més flamenchs corren avuy dia!

Al xitxarelo de Orleans ja l' han indultat, portantlo a la frontera de Suissa.

Avants de anarse'n ha escrit una carta, tant trista que fa venir ganas de menjarse un *biftech*. La carta va dirigida als quintos del últim reemplaç, als quals los diu:

«Lo lloch que devia ocupar sota la vostra bandera, guardéume'l: jo vindré a ocupar-lo.»

Pero la República, vilment traída pels Orleans, li contesta ab aquella sapiguda cobla:

Una vez me has engañado
que dugas no hi tornarás:
¡las paredes de mi casa
de lluny te las mirará!

—Pepe el *huevero*... ¿Per qué li diran *huevero*, al home del matute?

—Home, es molt senzill: perque feya divuyt anys que venia *amagant l' ou*, al Ajuntament.

En Martos, ab la deria de formar un nou partit, invertirá l' istiu emprenent un viatge per las grans ciutats de la Peninsula.

Es a dir, passará l' istiu suant; pero a pesar del suor, no s' guanyará 'l pá.

Com a cassador, D. Cristino, ja fa molt temps que té l' escopeta espatllada. Son tantas las reformas que ha volgut ferhi, que al últim li ha quedat enterament inservible. Lo dia que vulga utilisar-la li sortirá 'l tret per la culata.

En López Dominguez vá reunir als seus amichs y vá donarlos esmorsar.

Y deya un telégrama, a propósit de aquest piscolabis:

«Todos los brindis de los comensales se han sintetizado en la siguiente fórmula: *Caeremos con el partido liberal.*»

Alto: aixó deu estar equivocat. ¿Qué deya la fórmula? ¿*Caeremos ó comeremos?*»

Los seminaristas de Sigüenza van celebrar ía pochos dias una corrida de novillos, en un dels patis del seminario.

Me sembla que si aquest exemple troba imitadors, los capellans en lo successiu, en lloch de ferse la corona, s' deixarán la queta.

¡No n' feya pocas de ganyotas un subjecte ab un gran bigoti, que s' trobava en un café de Madrid, en companyia de una paya! Tantas extremituts vá fer, tantas extranyesas, que al últim un agent de l' autoritat vá manarli que 'l seguis.

Ja l' tenen a la prevenció, ja l' examinan y s' troban ab que 'l bigoti que portava, causa de totas aquellas angustias, era postís.

—Hola, hola—van dirli:—un bigoti postís... vosté será un criminal. A veure, ensenyi la cédula.

De cédula no n' tenia, pero portava un passa-port, y d' ell vá deduhirse qu' era un capellá francès. Al demati per dir missa s' treya 'l bigoti; a la tarde, per fer conquistas, se 'l posava.

¡E vive la rigolade!

Una societat inglesa de colonisacio estava fent traballs secrets pera convertir la baixa California en una colonia inglesa.

Vagin prenent nota.

Y ara calculin qu' es una societat inglesa la que preten construhir lo ferrocarril central de la isla de Cuba.

Y sobre tot, no olvidin que per medi de la construcció de un ferrocarril vá apoderarse Inglaterra de un bon tros de continent africá, perteneixent a Portugal.

Los inglesos son homes diferents dels altres.

Tots los homes tenen lo pensament al cap.

Los inglesos lo tenen al cap dels dits, al costat mateix de las unglas.

Cassat al vol:

—¿Y donchs—li preguntavan a una cambraera molt maca que buscava ocupació—que ja no serveixes a casa de aquell senyor tant rich y tan vell?

—Ay, nó.

—Y aixó?

—Res: jo m' figurava que com a cambraera m' prenia per te 'ls llits, y vá resultar que la seva intenció era pendrem per desferlos.

En Cánovas ha donat una gran festassa. Aquí n' diriam una brenada; a Madrid una *merienda*. Ara, D. Antón, com qu' es académich de la llengua, ne diu un *garden party*.

Tots los periódichs parlan aquests dias de la festa y de las preciositats acumuladas en lo seu palacio... Perque encare que vostés se figurin que com a monstroo li correspón una gabia, D. Antón té palacio.

D. Antón té l' espasa de Napoleón I, una infinitat de banderas históricas y altres objectes curiosos.

L' únich que li falta es una colecció de pitos.

En un dels sitis més espléndits del jardí hi té un grupo escultórich de Susillo, que representa—escultin bé—representa 'l mérit elevantse sobre l' odi, 'l rencor y la enveja.

Qu' es com si diguessem: la monstruositat de un malaguenyo elevantse sobre 'l pressupost.

Dijous va ser donada una serenata al regidor senyor Furnó. La música vá corre a carrech de la banda municipal.

Ara no més falta que la banda vaja donant serenatas a tots los regidors que forman part del Ajuntament.

Per no ser menos que l' arcalde.

De aquesta manera la gran qüestió municipal, que tant removia 'ls esperits haurá quedat convertida...

—¿En qué?

—En música.

En la matinada del dimars se calava toch a una drogeria del carrer de Bailén. Ja s' havia encés lo petróleo, quan l' arquitecto municipal, per apagarlo, mená tirarhi terra. Y 'l foch s' apagá.

Aquest sistema l' usa també l' Ajuntament per apagar las qüestions que creman.

Aixís la del Escorxadó ja está apagada. També hi han tirat terra a sobre.

ENDEVINALLAS

XARADA.

La primera ab la tercera en los bruts ne trobarás. Pren ab goig, segona-prima, d' un pedido 'l viatjant. Tercera ab segona es arma terrible, y que fa contrast ab que siga de la dona un' eyna d' utilitat. Lector, si no l' endevinas, de tot podrás ser tatxat.

ORALIZE UGUEDEI.

ANAGRAMA.

Per rarsa es catalá en Total, que de tot fá: com que cobra del Estat a una criatura ha pegat perque una tot fá volá.

B. PACU MIR.

TRENCA-CLOSCAS.

DON MANEL COCOFALA
SASTRE
TALLERS, SET.

Formar ab aquestas llettras lo nom de dos pobles catalans.

ARTUR DEL TORRENT.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: regalo poch agradable.—Tercera: planta fibrosa.—Quarta: capital d' Europa.—Quinta: utensili per confiters.—Sexta: menjar dols.—Séptima: consonant.

M. GANYOTA.

GEROGLÍFICH.

CASA CASA CASA
CASA CASA CASA
CASA CASA CASA
CASA CASA CASA
CASA CASA

XANIGOTS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

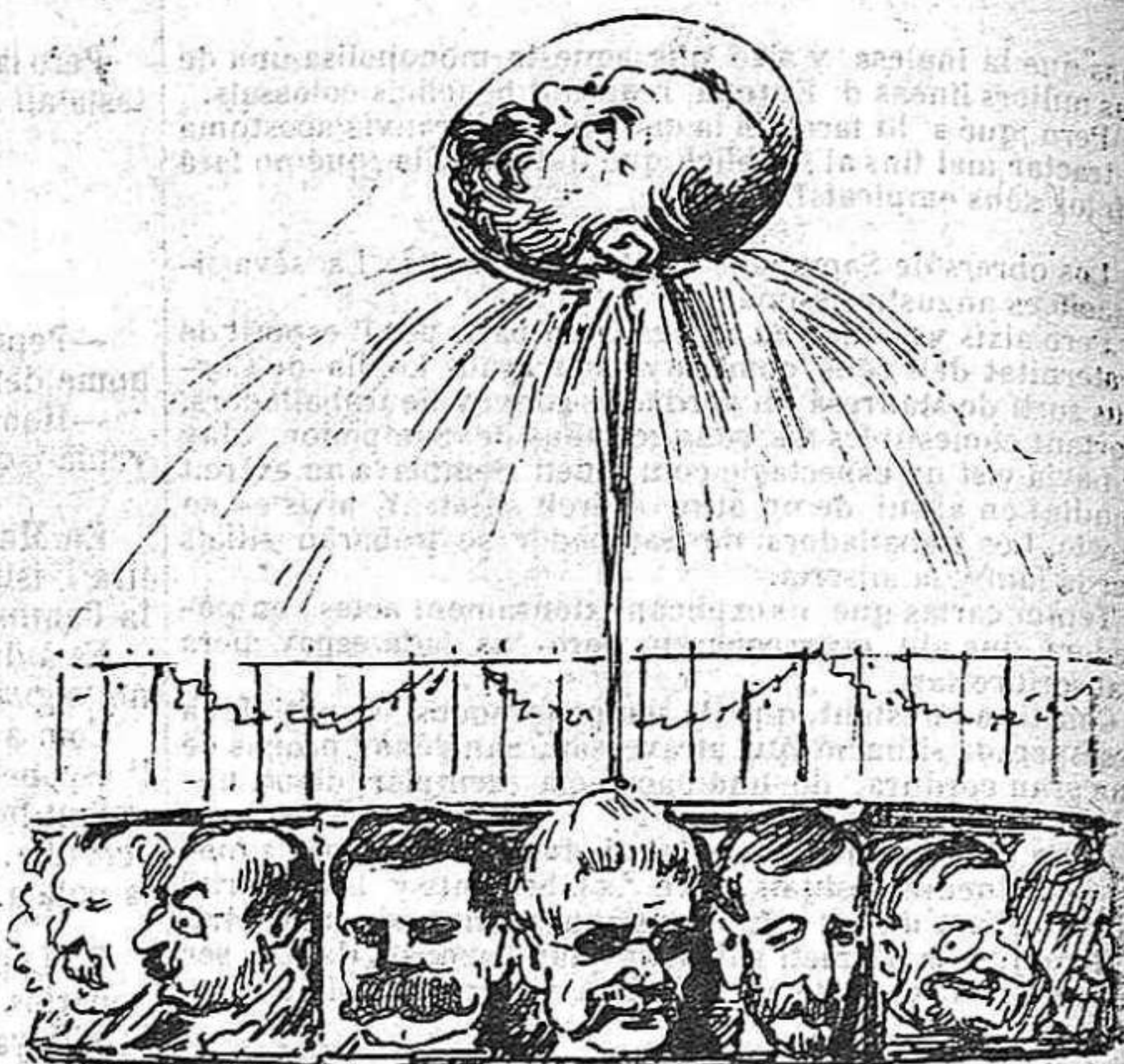
Ciudadans Loiro Chop y C.ª. Net del meu avi, Moró, J. Reinaud, Giné, A. Tilop Ll. Olivé, J. Estrany, Pichini, Chop Arep, Un Republica, Mayet, Noy Cabo, y Pirracas Llam y C.ª.—Lo que ns envian aquesta senmana no fa per casa.
Ciudadans Miranús, N. Matas, P. Verdum, M. G. Figueras, Noy Malcrayent, A. Carveras, Pep Saragata, M. F. de C. Un Riberech, Amadeó, Noy del Hort, Peus P.ª. Un Escola y Pilot d' aygua dolsa:—Insertaréim alguna cosa de lo que ns envian.
Ciudadá J. Alamallv La xarada es molt llarga y además té alguns versos que coixen.—L. C. Calicó: Los versos van bé.—M. Riusec: Gracias per la composició que ns remet: la insertaréim.—T. Doy: Va hastant regular: miraréim de publicarla.—M. Roig y Torné: S' ha descuidat de remetre'ns la solució.—Mut Xerraire: La composició va millor que la xarada.—F. Tiana: Lo pensament de la poesia no té res de particular: envihi otras cosas que vos té, quan vol, ho fa millor.—S. Aliumart F: Respecte a lo que ns pregunta, será millor que passi per la botiga y allá li explicaréim.—Marangí: La composició te poca novetat.—D. Bedós (Viriato): Lo quadro últim no té la importancia ni esta tant ben pintat com los anteriors.—A. Llimoner: Lo que ns envia es molt regular: miraréim de donarhi sortida.—M. Gordó Ferrer: Lo de aquesta senmana no ns serveix.—R. Ojeda Lopez: Tot lo qu' es climatórich, no fa per casa. Lo de la present senmana tampoch no vá.—Q. Viñas: Encare que las dos composicions no matan, miraréim de aprofitarlas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Te. tro, 31 y 23.

Barcelonins, ¡mirin qu' es grossa!

Recorts de Corpus: l' ou que ha ballat aquest any.

—Vostés van dir que la serenata era per l' alcalde; pero com qu' ell diu qu' es per tot l' Ajuntament, han de pagarla al doble.

Lo gòbern de Filipinas.—Nosaltres prou hi enviem generals; pero los únichs que manan, son los pares generals de las comunitats de frares.

—No, senyor: avuy no hi ha consell: los minis-tres son a la corrida de toros de beneficencia.

Dessidia española.—Aqui tenen lo pop que se 'ns està xuclant. Ja veurán com al últim ni 'ns podrem moure.

La resurrecció del poble espanyol.